

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflor@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2107	Τοῦ προφήτου Ἡλίου Παρασκευὴ 20 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Μὴ γίνῃ ἐχθρὸς σας ὁ προφήτης!...

Ἔχω γυρίσει, ἀγαπητοί μου, ὅλη τὴ χώρα, ξέρω καλὰ τὸ λαό. Δὲν σᾶς περιφρονῶ, σᾶς ἀγαπῶ – ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Ἄλλ' ὅπως ὁ πατέρας ποὺ ἀγαπάει τὸ παιδί του τὸ μαλώνει, ἔτσι κ' ἐγώ. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε πικραμένη. Γιατί; Ὅταν γιορτάζει ὁ φίλος σου, τὸν ἐπισκέπτεσαι καὶ τοῦ λές «χρόνια πολλά». **Εἶνε φίλος σας ὁ προφήτης Ἡλίας ποὺ εορτάζει σήμερα;** Ἐὰν εἶνε φίλος σας, ἐδῶ εἶνε τὸ σαλόني του καὶ θὰ ἴπρεπε ὅλοι νὰ βρίσκεστε στὸ ναό.

Σεῖς ὅμως, ποὺ ἤρθατε, πιστεύω νὰ ἔχετε αὐτὰ ν' ἀκούσετε τὰ ἀπλὰ λόγια ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

* * *

Ὁ προφήτης Ἡλίας, ἀγαπητοί μου, **εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἁγίους.** Ἔζησε πρὸ Χριστοῦ, σὲ ἐποχὴ διεφθαρμένη. Ὅπως ὅμως μέσ' στ' ἀγκάθια καμμιὰ φορὰ φυτρώνει ἓνα λουλούδι, ἔτσι σ' ἐκείνη τὴν κοινωνία φύτρωσε τὸ οὐράνιο αὐτὸ κρίνο. Γεννήθηκε ἐνιακόσα χρόνια προτοῦ νὰ ἴρθῃ ὁ Χριστός.

Δὲν ἦταν παιδί βασιλιᾶ, δὲν γεννήθηκε σὲ παλάτια· **παιδί χωρικοῦ** ἦταν, χωριάτης ὁ πατέρας του. Καὶ μέσα ἀπ' τὸ μικρὸ του χωριό, τὴν Θέσβη, βγήκε ὁ Ἡλίας ὁ Θεσβίτης. Δὲν κατοικοῦσε σὲ πολιτεῖες· σὲ βουνά, λαγκάδια καὶ σπηλιές σύχναζε. Σπίτι δὲν εἶχε. Μόνη παρουσία του ἦταν μιὰ **μηλωτή**, μιὰ κάππα, ὅχι ἀπὸ μετάξι ἀλλ' ἀπὸ τρίχες προβάτου· μὰ κάθε τρίχα τῆς ἔκανε θαύματα. Μ' αὐτὴν χτύπησε τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ὁ μαθητὴς του Ἐλισσαῖος καὶ –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ Χριστὸ καὶ στοὺς ἁγίους– τὰ νερὰ σχίστηκαν καὶ πέρασε **«ἀβροχοῖς ποσί»** (βλ. Δ' Βασ. 2,14). Κι ὅχι μόνο ἡ κάππα του, μὰ πρὸ παντὸς ὁ λόγος του ἦταν φωτιὰ καὶ τὸ στόμα του γεμάτο ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Ὁ προφήτης Ἡλίας **δὲν φοβόταν κανένα.** Στὰ χρόνια του ζοῦσε ἓνας βασιλιάς, ποὺ πίστευε μὲν στὸ Θεό, ἀλλὰ μετὰ ἄλλαξε ὅλως δι' ὅλου. Ποίος τὸν ἄλλαξε; Ἡ γυναίκα του!

Μιὰ γυναίκα καλὴ παίρνει τὸν ἄντρα καὶ τὸν ἀνεβάζει στὰ ἄστρα, μιὰ γυναίκα κακιὰ τὸν πάει στὴν κόλασι. Ὁ **Ἀχαάβ** ἐμπλεξε μὲ μιὰ διεφθαρμένη γυναίκα, τὴν **Ἰεζάβελ**· αὐτὴ τὸν ἔρριξε στὴν εἰδωλολατρία. Ἀρνήθηκε τὸν ἀληθινὸ Θεό, πίστεψε στὰ εἰδῶλα, καὶ λάτρευε τὸν Βάαλ καὶ τὴν Ἀστάρτη, ψεύτικους θεοὺς, κούφια χάλκινα ἀγάλματα, ποὺ τοὺς ἔβαζαν φωτιά, τὰ πυράκτωναν καὶ κοκκίνιζε ὁ μπροῦτζος· κι ὅπως ἐμεῖς ρίχνουμε τὸ λιβάνι στὸ θυμιατήρι, ἔτσι αὐτοί, ἀντὶ γιὰ λιβάνι τί ἔκαναν· ἔπαιρναν τὰ μωρὰ τους, ποὺ κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιά, τὰ ἔρριχναν γυμνὰ ἐπάνω στὰ πυρακτωμένα χέρια τοῦ ἀγάλματος, κ' ἐκεῖνα ψήνονταν! χιλιάδες παιδάκια θανατώθηκαν ἔτσι. Αὐτὴ ἦταν ἡ θρησκεία τους.

Τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ Ἡλίας, ἄφησε τὴ σπηλιά του, κατέβηκε κάτω φορώντας τὴν κάππα, συνάντησε τὸ βασιλιᾶ καί, ἐνῶ ἄλλοι τὸν κολάκευαν, αὐτὸς τοῦ εἶπε· Βασιλιᾶ, ἔρχεται μεγάλη τιμωρία· ἂν ἐσὺ ἔχῃς κλειδί καὶ κλείνης τὸ σπίτι σου, ἐγὼ ἔχω ἓνα κλειδί ποὺ κλείνει τὸν οὐρανό· **δὲν θὰ βρέξῃ παρὰ μόνο ὅταν πῶ ἐγώ...** Καὶ πράγματι ἐπὶ τρία χρόνια κ' ἔξι μῆνες δὲν ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ σταλαγματιὰ! Ἡ γῆ ἔγινε σὰν τὸ ψημένο κεραμίδι· τὰ σπαρτὰ ξεράθηκαν, τὰ δέντρα μαράθηκαν, τὰ ποτάμια στέγνωνσαν, τὰ πηγὰδια στέρεψαν, ἄνθρωποι καὶ ζῶα πέθαιναν. Ὁ Ἡλίας πείνασε κι αὐτός. Μὲ θεῖα ἐντολὴ πήγε πρὸς τὸν Ἰορδάνη. Ἐπὶ νερὸ ἀπὸ τὸ χεῖμαρρο Χορράθ καὶ τρεφόταν τὸ πρῶι μὲ ψωμί καὶ τὸ βράδυ μὲ κρέας, ποὺ τοῦ τὰ ἴστελνε ὁ Θεὸς μὲ τὰ πουλιά. Ποιά πουλιά· ἐκεῖνα ποὺ ἀρπάζουν, τὰ κοράκια!

Ὅταν ὁ χεῖμαρρος ξεράθηκε ἀπ' τὴν **ἀνομβρία**, πήρε ἐντολὴ καὶ πήγε στὰ Σαρεπτὰ τῆς Σιδωνίας. Ἐκεῖ ἡ μόνη πόρτα ποὺ ἄνοιξε γι' αὐτὸν ἦταν μιὰς φτωχῆς χήρας, ποὺ εἶχε ἓνα μονάκριβο παιδί. –Πεινῶ, τῆς λέει ὁ Θεσβίτης. –Δὲν ἔχω, δάσκαλε, τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ

φούχτα ἀλεύρι καὶ λίγο λάδι· ἀλλ' ἀφοῦ πεινᾶς θὰ σὲ θρέψω. Πῆρε τὸ ἀλεύρι, τὸ ζύμωσε μὲ τὸ λάδι, τὸ ἔκανε πίττα καὶ τοῦ ἔβαλε νὰ φάη. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ σπίτι τῆς **δὲν ἔλειψε τὸ ἀλεύρι καὶ τὸ λάδι**. Γιατὶ ὅπου εἶνε εὐλογία Θεοῦ, ἐκεῖ πλοῦτος, κι ὅπου λείπει ἡ εὐλογία, ἐκεῖ κατάρρα. «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11).

Συνέβη ὅμως στὸ σπίτι τῆς χήρας νὰ πεθάνη τὸ μοναχοπαίδι, κ' ἡ χήρα ἔκλαιγε. Ὁ Ἥλιος γονάτισε, ἔκανε τὴν προσευχή του, ἐμφύσησε στὸ παιδί τρεῖς φορές –εἰς τιμὴν τῆς ἁγίας Τριάδος, Πατρὸς - Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος– καὶ **τὸ παιδί ζωντάνεψε, ἀναστήθηκε** (βλ. Γ' Βασ. κεφ. 17ο).

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε πάλι ὁ Ἥλιος, πῆγε μακριά· καὶ κατέβαινε κάτω στὶς πολιτεῖες καὶ ἤλεγχε τὸν κόσμον. Πολλὰ διηγεῖται ἡ Βίβλος γι' αὐτόν.

Ἀργότερα ὁ διάδοχος τοῦ βασιλιᾶ Ἀχαάβ, ὁ **Ὁχοζίας**, ἀντάξιο παιδί του, κατεδίωξε τὸν προφήτη Ἥλία· ἔστειλε τρεῖς λόχους μὲ πενήντα ἄντρες τὸν καθένα νὰ τὸν συλλάβουν. Ὁ Ἥλιος ἦταν ἄοπλος· ὄχι σπαθί, οὔτε σουγιᾶ δὲν εἶχε. Πῆγαν στὸ βουνὸ νὰ τὸν πιάσουν στὴ σπηλιά του, σὰν νὰ ἔταν κανένας ληστής. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα φωτιὰ ἔπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ κ' ἔκανε κάρβουνο τὸν πρῶτο λοχαγὸ κι ὅλο του τὸ λόχο. Δεύτερος λόχος ἔκανε προσπάθεια νὰ συλλάβῃ τὸν προφήτη, μὰ κι αὐτοὶ κἀκαν. Ὁ τρίτος λοχαγὸς κατάλαβε, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ παίξουν μὲ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ· ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστά του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ὅταν τὸν ἔφεραν μπροστά στὸν Ὁχοζία, ποὺ ἦταν ἄρρωστος, ὁ Ἥλιος εἶπε στὸν ἀσεβῆ βασιλιᾶ· Γιατὶ κατέφυγες στὰ εἶδωλα τοῦ Βάαλ; γι' αὐτὸ δὲν θὰ σηκωθῆς ἀπ' τὸ κρεβάτι σου, θὰ πεθάνῃς. Καὶ ἔτσι ἔγινε (βλ. Δ' Βασ. κεφ. 1ο).

Ὅταν ὁ Ἥλιος ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς πλησίαζε μαζὶ μὲ τὸ μαθητὴ του τὸν Ἐλισαῖο στὸν Ἰορδάνη, χτύπησε μὲ τὴν μηλωτή του τὰ νερά, τὸ ῥεῦμα κόπηκε, καὶ πέρασαν μαζὶ ἀπέναντι στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ θὰ γινόταν ὁ ἀποχωρισμὸς τους. Δὲν πέθανε ὅμως ὅπως πεθαίνουμε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ δεσποτάδες καὶ οἱ παπᾶδες καὶ οἱ βασιλιᾶδες. Ὅχι· ζῆ ὁ προφήτης Ἥλιος, διότι ἀναλήφθηκε ζωντανὸς στοὺς οὐρανοὺς. Ἐνῶ δηλαδὴ βᾶδιζαν μαζὶ, παρουσιάστηκε ἕνα **πύρινο ἀμάξι μὲ πύρινα ἄλογα, τὸν πῆρε καὶ τὸν ὕψωσε στὸν οὐρανὸ** (βλ. Δ' Βασ. κεφ. 2,1-13). Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος – ὄχι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς Αὐγουστίνος· Γιατὶ ὁ Κύριος πῆρε τὸν Ἥλία τόσο γρήγορα καὶ δὲν τὸν ἄφησε ἀκόμα νὰ διδάξῃ;

Διότι ὁ Ἥλιος, λέει, ἦταν ὅλο φωτιὰ, δὲν ἤξερε ἔλεος καὶ συμπάθεια· ἂν τὸν ἄφηνε, θὰ ξεπάτωνε ὅλους τοὺς Ἰουδαίους, γι' αὐτὸ τὸν πῆρε.

Ἀλλὰ θὰ ξανάρθῃ κάτω στὴ Γῆ! Πότε; Διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψη. Μὴ γελάτε, μὴ διασκεδάσετε· σκεφτῆτε βαθειά. Ὅ,τι σᾶς λέω τὸ λέω ἀπ' τὴν καρδιά μου· ἂν δὲν πιστεύετε, θὰ προτιμοῦσα νὰ λουστράρω παπούτσια παρὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιο. Πιστεύω στὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ σ' ὅλα ὅσα λένε οἱ Γραφές. Ἔρχεται ὁ ἀντίχριστος· κ' ἐπειδὴ θὰ ἔχη δύναμι καὶ δὲν θὰ μπορούμε οἱ παπᾶδες οἱ δεσποτάδες καὶ οἱ καλόγεροι νὰ τὸν νικήσουμε, θὰ διατάξῃ ὁ Χριστὸς νὰ κατεβῆ στὸν κόσμον ὁ Ἥλιος, νὰ τὸν πολεμήσῃ.

Αὐτὰ πιστεύουμε κι αὐτὸς εἶνε ὁ ἅγιος προφήτης Ἥλιος ὁ Θεοσβίτης ποὺ ἐορτάζουμε.

* * *

Ὁ προφήτης Ἥλιος, ἀδελφοί μου, ἔκανε θαύματα γιατί ἦταν ἄξιος. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ κάνουμε θαύματα. Ἄς τὸν μιμηθοῦμε τοῦλάχιστον σ' ἕνα σημεῖο, στὴν **προσευχή**. Σηκώνεσαι τὸ πρῶ; κάνε τὸ σταυρὸ σου. Ξέρεις γράμματα; διάβασε τὸν Ἐξάψαλμο. Δὲν ξέρεις γράμματα; πὲς τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*». Ἄν βγαίνῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τὸ «*Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ προφήτου Ἥλία ἐλέησον καὶ σῶσον τὸν κόσμον*», φτάνει αὐτό. Κάθεστε στὸ τραπέζι; μὴ βάλετε μπουκιά στὸ στόμα ἂν δὲν πῆτε τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*». Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀντὶ γιὰ προσευχή, τὴ μπουκιά ἔχουν στὸ στόμα καὶ βλαστημᾶνε· γι' αὐτὸ φοβᾶμαι μὴ συμβῆ κανένα μεγάλο κακό.

Φωνάζω, κλαίω καὶ σᾶς παρακαλῶ. **Κάνετε φίλο σας τὸν προφήτη Ἥλία**· μὴν τὸν κάνετε ἐχθρό σας. Ἀλλάξτε ζωὴ· ἂν θέλετε νὰ ζήσετε ἄτακτα, μὲ γλέντια καὶ διασκεδάσεις, θὰ σᾶς ξεπατώσῃ – μὴ γένοιτο, Θεέ μου, μὴ γένοιτο! Ἐκεῖνος δὲν δίστασε νὰ πάρῃ τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς, ἑκατοντάδες ἱερεῖς, ποὺ λάτρευαν τὸν Βάαλ, νὰ τοὺς κατεβάσῃ στὸν χεῖμαρρο Κισσῶν καὶ νὰ τοὺς σφάξῃ μὲ τὸ μαχαίρι του –τ' ἀκοῦς καὶ φρίττεις–, νὰ τοὺς σφάξῃ σὰν ἄρνιά, καὶ τὸ ποτάμι κοκκίνισε (βλ. Γ' Βασ. 18,17-40). Ὡ, φοβερὸς εἶνε ὁ προφήτης Ἥλιος! Ἐγὼ τὸν τρέμω, εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ τὸν τρέμω· ἐσεῖς δὲν τὸν τρέμετε;

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ. **Ἐψώνω χέρια καὶ παρακαλῶ** τὸν οὐράνιο Πατέρα διὰ πρεσβειῶν τοῦ προφήτου Ἥλία νὰ σᾶς προστατεύῃ ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ εἶνε πάντα μαζὶ σας, ἀγαπητά μου παιδιά.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2109	Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς (Α' Τιμ. 3,13 – 4,5) Πέμπτη 26 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀποστασία

«Ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων» (Α' Τιμ. 4,1)

Σὰς κάνω, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζοντας μιὰ ἐ-
Σρώτησι. Ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ποὺ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς πῆ, τί θὰ συμβῆ στὸν κόσμον ὕ-
στερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια; Ὅχι ἀσφαλῶς. Καὶ
ὄχι μόνο ἐδῶ ἀλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸν πλανήτη δὲν
θὰ βροῦμε ἕναν, ὅσοδῆποτε σοφὸς καὶ μεγάλ-
ος καὶ ἐπιστήμονας κι ἂν εἶνε, ποὺ θὰ κατορ-
θῶσιν νὰ διασχίσῃ τὸ πέπλο τοῦ μέλλοντος καὶ
νὰ μᾶς πῆ τί θὰ συμβῆ ὄχι ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ
χρόνια, ἀλλὰ οὔτε ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια,
οὔτε ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο, οὔτε καὶ σήμε-
ρα μέχρι τὸ βράδυ. Ἀποκλείεται νὰ εἶνε αὐτὴ
ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ σύμπαντος; – ποῦ τὸ
ξέρουμε; **Ἄγνωστο τὸ μέλλον.** Κι αὐτοὶ ἀκόμα
ποὺ κυβερνοῦν τὰ μεγάλα κράτη ἀγνοοῦν τί
θὰ συμβῆ αὔριο τόσο στὸ δικό τους κράτος
ὅσο καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν γνωρίζουμε «*τί
τέξεται ἡ ἐπιούσα*» (Παροιμ. 3,28).

Μέσα ὅμως στὸ ἄπειρο αὐτὸ σκοτάδι, στὰ
«μεσάνυχτα» ποὺ ἔχουμε ὡς πρὸς τὸ μέλλον,
πέφτουν μερικὲς φωτοβολίδες. Ὅσοι πῆγαν
στρατιῶτες γνωρίζουν ὅτι μέσα στὸ σκοτάδι
πέφτει μιὰ φωτοβολίδα καὶ τότε ἡ νύχτα γί-
νεται ἡμέρα. Ἔτσι λοιπὸν καὶ μέσα στὸ σκο-
τάδι τῆς ἀγνοίας μας γιὰ τὸ μέλλον τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιο ρίχνει τὶς δικές του φωτοβολίδες. Καὶ
ποιές εἶνε οἱ φωτοβολίδες αὐτές, ποὺ φωτί-
ζουν καὶ μᾶς δείχνουν τί θὰ γίνῃ στὸ μέλλον,
ὄχι μόνο ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, ἀλλὰ ὕ-
στερα καὶ ἀπὸ χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες καὶ τρεῖς
χιλιάδες καὶ πέντε χιλιάδες χρόνια; Εἶνε **οἱ
προφητεῖες**· οἱ προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Δια-
θήκης, οἱ προφητεῖες προπαντὸς τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ προφητεῖες τῆς Ἀπο-
καλύψεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, οἱ προφητεῖες
τῶν ἀποστόλων καὶ μάλιστα τοῦ Παύλου.

Ἀκούσατε σήμερα τὸν **ἀπόστολο** (βλ. Α' Τιμ. 3,13-
4,5), τὸν προσέξατε; Ἄν τὸν προσέχαμε, θὰ τρέ-
μαμε σὰν ἁμαρτωλοὶ ποὺ εἴμαστε. Τί λέει; Με-
ταξὺ τῶν ἄλλων ποὺ γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦ-

λος στὸν πιστὸ μαθητὴ του τὸν Τιμόθεο, τὸν
ὁποῖον ἐγκατέστησε ὡς πρῶτο ἐπίσκοπο στὴν
Ἔφεσο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχει καὶ μιὰ προ-
φητεία. Λέει, ὅτι «*ἐν ὑστέροις καιροῖς*», τὰ
τελευταῖα χρόνια τῆς ἀνθρωπότητος, **θὰ ἔρθῃ
στὸν κόσμο μιὰ συμφορὰ.** Ποιὰ θὰ ἔναι αὐτή;

Πολλῶν εἰδῶν συμφορὲς θὰ συμβοῦν, ἀγα-
πητοί μου, σύμφωνα μὲ τὸ φοβερὸ βιβλίον τῆς
ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως. Ποιὰ ἀπ' ὅλες εἶνε αὐτὴ
γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ σήμερα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅ-
γιο; Μήπως θὰ ἔναι κανένας νέος **κατακλυσμός**,
ποὺ θὰ πνίξῃ σὰν σκουλήκια τὰ ἀκάθαρτα ὄν-
τα ποὺ λέγονται ἄνθρωποι; Μήπως θὰ ἔναι
καμμιά **φωτιά**, σὰν ἐκείνη ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὸν
οὐρανὸ καὶ ἔκαψε τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα;
Μήπως θὰ ἔναι καμμιά νέου εἶδους **ἀσθένεια**,
ποὺ θὰ σαρώσῃ σὰν τὶς μῦγες τὸ ἀνθρώπινο
γένος; Μήπως θὰ ἔναι καμμιά **πεῖνα** σὰν ἐκεί-
νη τῆς Κατοχῆς; Ἡ μήπως θὰ ἔναι κανένας
σεισμός, ποὺ θὰ τραντάξῃ ὀλόκληρη τὴ Γῆ;
Λέγε μας, ἀπόστολε Παῦλε, στόμα τοῦ Χρι-
στοῦ, ποιὰ θὰ ἔναι αὐτὴ ἡ μεγάλη συμφορὰ;

Δὲν θὰ εἶνε καμμιά ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ἀναφέ-
ραμε. Κι αὐτὲς ἀσφαλῶς θὰ γίνουιν· ὁ σημε-
ρινὸς ὅμως ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιὰ συμφορὰ
ὄχι ὑλικῆς φύσεως ἀλλὰ **συμφορὰ πνευματι-
κῆς φύσεως.** Ναί. Θὰ τὸ πῶ ποιὰ συμφορὰ θὰ
εἶνε αὐτή, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν θὰ συγκινηθῆ-
τε· γιὰτὶ καταντήσαμε ἄνθρωποι χωμάτινοι,
μᾶς συγκινοῦν μόνο ὑλικὲς ζημιές (καταστρο-
φές, ἀσθένειες, σειсмоί...). Μὰ πέρα ἀπ' αὐτὲς
ὑπάρχει μιὰ μεγαλύτερη συμφορὰ, ποὺ πρέπει
νὰ φοβούμεθα περισσότερο. Ποιὰ εἶν' αὐτή;

«*Ἐν ὑστέροις καιροῖς*», λέει ὁ ἀπόστολος
Παῦλος, ὅταν θὰ πλησιάζουιν τὰ τέλη τῆς ἀν-
θρωπότητος, τότε «*ἀποστήσονται τινες τῆς
πίστεως*» (Α' Τιμ. 4,1)· νὰ ἡ μεγάλη συμφορὰ, **ἡ ἀ-
πομάκρυνσις ἀπὸ τὴν πίστι, ἡ ἀποστασία.** Καὶ
εἶνε συμφορὰ λοιπὸν ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὴν πί-

στι; Τί θὰ πῆ, θὰ φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πίστι, τὴν ὀρθόδοξο πίστι; καὶ τί εἶνε πίστις;

Ἡ πίστις εἶνε τὸ σπουδαιότερο. Ἄν δὲν πιστεύης στὸ Θεό, ὅτι ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη καὶ αἰώνια, ὅτι θὰ γίνῃ μέλλουσα κρίσις· ἂν ζῆς σὰν τὸ ζῶο καὶ ἔχῃς ὡς πρόγραμμά σου τὸ «*Φάγωμεν καὶ πῖωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἦσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32), ἂν δὲν ἔχῃς ἰδανικὰ καὶ φτερὰ καὶ ὄνειρα μεγάλα, τότε δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζεσαι ἄνθρωπος· γιατί ἄνθρωπος εἶνε τὸ ὄν ἐκεῖνο ποῦ δὲν περπατᾷ μετὰ τὰ τέσσερα ἀλλὰ βαδίζει ὄρθιος, βλέπει πρὸς τὰ ἄνω, ἀτενίζει πρὸς τὸν οὐρανὸ ποῦ εἶνε ἡ πατρίδα του. Ἡ πίστις λοιπὸν εἶνε τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ, **ὅ,τι ὠραιότερο καὶ πολυτιμότερο** στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι ἅγιοι ἔλεγαν, ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ σβῆσῃ ὁ ἥλιος παρὰ νὰ σβῆσῃ ἡ πίστις. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος θεωρεῖ τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὴν πίστι ὡς τὴν πιὸ μεγάλη συμφορὰ.

Καὶ δυστυχῶς βλέπουμε, ὅτι **σήμερα πολλοὶ φεύγουν ἀπὸ τὴν πίστι**. Ἀπὸ τοὺς χίλιους Χριστιανούς, ποῦ βαπτίσθηκαν «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*» καὶ φέρουν τὴ σφραγίδα τοῦ τιμίου σταυροῦ, πόσοι ἐκκλησιάζονται; δέκα, εἴκοσι, τριάντα. Οἱ ἄλλοι ποῦ βρίσκονται; Φεύγουν, ἀδειάζουν οἱ ἐκκλησίες τῆς Ὀρθοδοξίας.

Καὶ ποῦ πᾶνε; Σὰν τὸ κοπάδι τῶν χοίρων ποῦ δαιμονίστηκαν κ' ἔπεσαν στὸ γκρεμό, ἔτσι κι αὐτοὶ ποῦ φεύγουν ἀπὸ τὴν πίστι· ἄλλος γίνεται ἄθεος **ύλιστής**, κ' ἔχει χρόνια τώρα νὰ πατήσῃ στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ· ἄλλος πάει στοὺς **φράγκους**, γίνεται οὐνίτης, προσκυνᾷ τὸν πάπα· ἄλλος πάει στοὺς **προτεστάντες ἢ εὐαγγελικούς**, ποῦ κρατοῦν δῆθεν τὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ εἶνε μιὰ Λερναία Ὑδρα μὲ ἑκατοντάδες κεφάλια - αἰρετικά παρακλάδια· ἄλλος πάει στοὺς χιλιαστὰς καί, ἐνῶ λέμε «*ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα*» (Σύμβ. πίστ. 10), αὐτὸς ξεβαφτίζεται καὶ γίνεται **μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά**· καὶ ἄλλος, γιὰ νὰ μάθῃ λέει τὰ μυστικά τοῦ μέλλοντος ἢ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ ψυχὰς πεθαμένων, πάει στὰ μέντιουμ, στὸν **πνευματισμό**. Ὅλοι αὐτοὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ *προσέχουν «πνεύμασι πλάνης καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων»* (ἔ.ἀ.).

Θὰ ἔρθουν λοιπὸν χρόνια ποῦ θὰ συμβοῦν καὶ σεισμοὶ καὶ πυρκαγιές καὶ ἀσθένειες καὶ πόλεμοι καὶ ἄλλα κακά, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε. Αὐτὰ ζημιώνουν μόνο σπίτια καὶ κορμιά· ἡ μεγάλη ζημιὰ εἶνε ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ, ἡ ζημιὰ στὴν πίστι. Τότε, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἂν σᾶς ζητήσουν πράγματα

ἢ σπίτια ἢ μαγαζιά, δώστε τα, τὴν ψυχὴ σας ὁμῶς μὴν τὴ δώσετε. «**Ψυχὴ καὶ Χριστὸς** σᾶς *χρειάζονται· αὐτὰ τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσῃ ἐπάνω σας δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πάρῃ ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας, αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ φυλάγετε νὰ μὴ τὰ χάσετε*» (ἡμ. σχετ. ἔργο, διδαχὴ Δ', σ. 180). Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ κρατήσουμε μέχρι θανάτου, τὰ ἄλλα εἶνε φθαρτά.

Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, –τὸ λέω μὲ πόνο– **καταντήσαμε ἀμπέλι ξέφραγο**. Κανείς δὲν πονάει, δὲν κλαίει, δὲν λαμβάνει μέτρα. Μπήκαν μέσα ὅλες οἱ προπαγάνδες καὶ οἱ αἰρέσεις κι ἄλωνίζονται. Ἄν αὐτὸ συνεχιστῇ, θὰ ῥθῃ μέρα ποῦ θὰ ἔνῃ ἄλλοι φράγκοι καὶ οὐνίτες, ἄλλοι προτεστάντες καὶ ἀντβεντισταί, ἄλλοι χιλιασταί - ἰεχωβίτες, ἄλλοι μασόνοι, ἄλλοι ὑλισταί καὶ ἄθεοι, καὶ ὀρθόδοξο Χριστιανὸ δὲν θὰ βρῆσκη. «*Ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως*», εἶπε «*ῥητῶς τὸ Πνεῦμα*» τὸ ἅγιο (Α' Τιμ. 4,1). Καὶ τὰ χρόνια αὐτὰ ἦρθαν. Μίλα στὸν κόσμο γιὰ ταινίες καὶ αἰσχροῦς ἔρωτες, γιὰ μπάλλα καὶ ποδόσφαιρο, γιὰ λεφτὰ καὶ πολιτικὴ, γιὰ ὅ,τι γεῶδες κι ἁμαρτωλό, καὶ τεντώνουν τ' αὐτάκι τους ν' ἀκούσουν· μόλις τοὺς μιλήσῃς γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ ὅ,τι ἅγιο καὶ ἱερό, φεύγουν. «*Προσέχουν σὲ πνεύματα πλάνης καὶ διδασκαλίας δαιμονίων*».

Ἐδῶ ποῦ φτάσαμε, εἶνε καιρὸς νὰ φωνάξουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐκεῖνο ποῦ φώναξε στὰ οὐράνια ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ὅταν εἶδε νὰ κατακυλᾷ στὴν ἄβυσσο ἕνα τάγμα ἀγγέλων καὶ νὰ γίνονται δαίμονες· «**Στῶμεν καλῶς!**». Αὐτὸ ποῦ ἀκοῦμε καὶ στὴ θεία λειτουργία, «*Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου!*», νὰ τὸ ποῦμε ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι. Καὶ νὰ σταθοῦμε στὶς ἐπάλληξες τῆς ὀρθόδοξου πίστεως καὶ τοῦ ἔθνους· ἄς φεύγουν πολλοὶ κι ἄς πέφτουν στοὺς γκρεμούς. Ὅσο λίγοι κι ἂν μείνουμε, νὰ μείνουμε. Δὲν θὰ χαθῇ ἡ πίστις, δὲν θὰ νικήσουν οἱ πολλοί· θὰ νικήσῃ ἡ ζωὴ, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὀρθοδοξία. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιστεύω καὶ ἡ λατρεία μας, αὐτὸ φωνάζουν οἱ τάφοι τῆς φυλῆς μας.

Στὰ χρόνια αὐτὰ ἄς μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τῆς **ἁγίας Παρασκευῆς**, ποῦ ἐορτάζουμε. Ἐκεῖνη προτίμησε νὰ τὴ βάλουν μέσα σὲ καζάνια μὲ λάδι καὶ πίσσα, νὰ καῖ, νὰ γίνῃ παρανάλωμα τοῦ πυρός, παρὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστι.

Ἄς μιμηθοῦμε τὰ παραδείγματα αὐτά, **ἄς σταθοῦμε ἀμετακίνητοι**. Κι ἂν ἡ γῆ σειέται καὶ τ' ἄστρα τρέμουν, ἐμεῖς «*στῶμεν καλῶς*» ὡς Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες. Κι ὅταν ἔρθῃ ἡ τελευταία στιγμή μας, νὰ ποῦμε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2110	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Παρασκευὴ 27 Ἰουλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Συμβιβάζονται ἐπιστήμη καὶ θρησκεία;

«Ἐορτὴ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος» (ἱ. Χρυσόστομος)

Δὲν ἔχει μόνο ὁ οὐρανὸς ἀστέρια, ἀγαπητοί μου, ἔχει καὶ ἡ Ἐκκλησία· καὶ **ἀστέρια τῆς Ἐκκλησίας εἶνε οἱ ἅγιοι**. Λάμπουν στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια, λάμπουν καὶ στὸ νοητὸ στερέωμα οἱ ἅγιοι. Καὶ ὅπως στὸν οὐρανὸ τὰ ἀστέρια διαφέρουν ὡς πρὸς τὴ λάμψι, ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησία ἄλλοι ἅγιοι λάμπουν λιγώτερο καὶ ἄλλοι περισσότερο. Ἐνα λοιπὸν «ἀστέρι πρῶτου μεγέθους» εἶνε ὁ σημερινὸς ἅγιος, **ὁ μεγαλομάρτυρας καὶ ἱαματικὸς Παντελεήμων**. Λίγες λέξεις θὰ ψελλίσω στὴ μνήμη του.

Ὁ ἅγιος Παντελεήμων γεννήθηκε σὲ ἐποχὴ φρικτῶν διωγμῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ χώρα ποὺ μᾶς συγκινεῖ γιατί γέννησε τοὺς περισσότερους ἁγίους καὶ μάρτυρες, στὴ **Μικρὰ Ἀσία**. Ἰδιαίτερη πατρίδα του ἦταν ἡ **Νικομήδεια** τῆς Βιθυνίας, ὅπου μέχρι τὸν Αὐγουστο τοῦ 1922 ὑπῆρχε καὶ ναὸς πρὸς τιμὴν του, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀγαρηνοὶ μετέτρεψαν σὲ ἀχυρῶνα· σήμερα δυστυχῶς δὲν ἐορτάζει, πιστεύω ὅμως ὅτι μιὰ μέρα θὰ χτυπήσουν πάλι ἐκεῖ οἱ καμπάνες.

Οἱ γονεῖς τοῦ ἁγίου ἦταν εὐγενεῖς ἀριστοκράτες· ὁ πατέρας του συγκλητικὸς στὴν αὐλὴ τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἡ μητέρα του πιστὴ Χριστιανή, τὴν ὁποία ὅμως στερήθηκε νωρίς. Ἀλλὰ τὰ σπέρματα ποὺ πρόλαβε νὰ φυτέψῃ ἐκείνη στὴν καρδιά του δὲν χάθηκαν. Ὁ μικρὸς μεγάλωσε, ἀνδρώθηκε, καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν εὐφυΐα του. Ὁ πατέρας του φρόντισε νὰ τὸν στείλῃ στοὺς καλύτερους δασκάλους· σπούδασε τὴν ἱατρικὴ κοντὰ στὸν φημισμένο **ἱατρὸ Εὐφρόσυνο** καὶ **ἐγένεε γίατρος** κι αὐτός.

Ἦταν εἰδωλολάτρης, δὲν εἶχε ἀκόμα πιστέψει στὸ Χριστό. Ἀλλὰ ἡ γνωριμία του μὲ τὸν **πρεσβύτερο Ἐρμόλαο** συνετέλεσε ν' ἀλλάξῃ ἢ πορεία τῆς ζωῆς του· αὐτὸς τὸν εἰσήγαγε στὸ μυστήριον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἄν θέλῃς, τοῦ εἶπε, νὰ γίνῃς καλὸς γίατρος, πρέπει νὰ

γνωρίσῃς τὸν πρῶτο καὶ κορυφαῖο ἱατρὸ, ἱατρὸ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅταν τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωὴ καὶ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, **αἰσθάνθηκε ἰσχυρὴ ὄθησι νὰ πιστέψῃ**.

Ἦθελε ὅμως νὰ δοκιμάσῃ ἂν αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ Ἐρμόλαος εἶνε ἀληθινά. Μιὰ μέρα λοιπὸν, καθὼς περπατοῦσε στοὺς ἀγρούς, εἶδε νεκρὸ ἓνα μικρὸ ἀγροτόπαιδο καὶ δίπλα του νὰ κινῆται μιὰ ὄχια ποὺ τὸ εἶχε δηλητηριάσει. Ὁ ἅγιος γονάτισε δίπλα στὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ, σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε· «Εἰς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐσύ παιδί, ἀναστήσου· κ' ἐσύ, ὄχια, ἐξοντώσου». Ἀμέσως τὸ παιδί ἀναστήθηκε καὶ ἡ ὄχια ψόφησε. Αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλα ποὺ ἀκολούθησαν, στερῶσαν μέσα του τὴν ἀπόφασιν· **πίστεψε στὸ Χριστό, βαπτίσθηκε** ἀπὸ τὸν Ἐρμόλαο καὶ κατετάγη στὶς τάξεις τῶν Χριστιανῶν.

Εἶνε πληθὸς οἱ θεραπείες ποὺ ἔκανε. Εἶχε γίνῃ φημισμένος γίατρος στὴ Νικομήδεια, πρώτη πόλι τοῦ κράτους μετὰ τὴ Βασιλεύουσα. Θεράπευε μὲ τὰ φάρμακα τῆς **ἐπιστήμης**· καὶ ἐκεῖ ποὺ ἡ ἱατρικὴ ὕψωνε τὰ χέρια, αὐτὸς γονάτιζε, **προσευχόταν** στὸ Θεὸ καὶ ἔλεγε· «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!*», καὶ οἱ ἀσθενεῖς θεραπεύονταν μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἀπὸ κάθε ἀσθένεια.

Ἀλλὰ μιὰ τέτοια φιλόνηθρη δρᾶσι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν προκαλέσῃ **ἀντίδρασι**. Ὅπως τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου ρίχνουν τὶς περισσότερες πέτρες στὰ καρποφόρα δέντρα, ἐνῶ τ' ἄλλα τ' ἀφήνουν ἀπείραχτα, ἔτσι καὶ ἐναντίον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος ὁ διάβολος προκάλεσε τὸ φθόνον τῶν συναδέλφων του γιατρῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν κατήγγειλαν στὸν Διοκλητιανόν.

Ὅταν τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ του, ὁ αὐτοκράτορας προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ νὰ θυσιάσῃ στὰ εἰδῶλα, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε ἀνυποχώρητος.

Ἔτσι ἄρχισαν τὰ **μαρτύριά** του, ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ φρικτότερα. Ἡ πίστι του ὅμως ἦταν μεγάλη καὶ νίκησε τὰ πάντα· καὶ τὴ φωτιά καὶ τὸ νερὸ καὶ τὸ σίδερο καὶ τὰ πεινασμένα θηρία καὶ τοὺς τροχοὺς καὶ τὰ ξίφη. Πολλοὶ ἀπὸ τὸν ἀπλὸ λαὸ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους καὶ τὶς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας πίστεψαν στὸ Χριστὸ βλέποντας τὴν ἄψογη στάσι του. Γιατὶ τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ποὺ ἔδειξε ὁ ἅγιος Παντελεήμων ἦταν ἡ ἴδια **ἡ ζωὴ** του· ἡ ἐνάρετη καὶ φιλάνθρωπη, ἡ ἐγκρατὴς καὶ ἀπτόητη.

Τέλος, στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὸν μετέφερε σὲ ἀπόστασι δύο χιλιομέτρων ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἐκεῖ τὴν αὐγή, πρὶν ἀκόμα ὁ ἥλιος χρυσώσῃ τὴ γῆ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὑψώθηκε τὸ ξίφος τοῦ δημίου καὶ **ἔπεσε ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου**· καὶ ἐνῶ τὸ τίμιον λείψανό του ἔμεινε ἐδῶ στὴ γῆ κειμήλιο καὶ πηγὴ θαυμάτων, ἡ ἀγία του ψυχὴ φτερούγισε στὰ οὐράνια ἀνάμεσα στοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, γιὰ νὰ πρεσβεύῃ γιὰ ὅλους.

Ὅπως εἶπαμε καὶ στὴν ἀρχή, ἀγαπητοί μου, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέει· «*ἐορτὴ μάρτυρας, μίμησις μάρτυρος*». Ἄφοῦ ἐορτάζουμε τὸν ἅγιο Παντελεήμονα, πρέπει νὰ τὸν μιμηθοῦμε. Ἀπὸ τὸ ὑπερέραν φτάνει σ' ἐμᾶς ἡ φωνὴ του καὶ μᾶς λέει· Χριστιανοί, μιμηθῆτε με! Σήμερα ὁ ἅγιος Παντελεήμων προβάλλει ὡς **πρότυπο** καὶ **δάσκαλος** ὅλων τῶν πιστῶν, ἰδιαίτερος τῶν διανοουμένων, καὶ μάλιστα τῶν γιατρῶν.

● Ὑπάρχει μία πλάνη, ὅτι **ἐπιστήμη καὶ θρησκεία δὲν συμβιβάζονται**. Ἐδῶ ὅμως βλέπουμε ἕνα μορφωμένο καὶ ἐπιστήμονα γιατρὸ ποὺ μαρτύρησε γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ δὲν εἶνε ὁ μόνος· τὰ μαρτυρολόγια ἀναφέρουν πολλοὺς σὰν αὐτόν. Ἔτσι καὶ πολλοὶ σύγχρονοί μας ἐπιστήμονες διεθνοῦς φήμης (γιατροί, φυσικοί, χημικοί, μαθηματικοί, ἀστρονόμοι, διαφόρων ἄλλων εἰδικότητων), πιστεύουν στὸ Χριστὸ καὶ τὸ διακηρύττουν.

Γνωρίζω ἐπιστήμονες στὴν Ἀθήνα ποὺ πιστεύουν περισσότερο κι ἀπὸ παπᾶδες καὶ δεσποτάδες· νηστεύουν, προσεύχονται καὶ –θὰ φανῆ παράξενο– σηκώνονται τὰ μεσάνυχτα καὶ κάνουν κομποσχοίνι! Γνωρίζω ἕνα χειρουργο τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», ποὺ δὲν πιάνει τὸ νυστέρι ἂν δὲν πῆ προηγουμένως «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθησέ με τὸν ἁμαρτωλό». Ἡ ἐπιστήμη, ὄχι τῶν ἡμιμαθῶν ἀλλὰ τῶν μεγάλων ἐρευνητῶν, ἡ ἐπιστήμη ποὺ ἀξίζει νὰ γράφεται μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο (Ἐπιστήμη), γονατίζει πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ λέει· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου!

Στὴ Γερμανία ἕνας γιατρός, ποὺ ὑπηρετήσε στὸ Μόναχο καὶ στὴ Λειψία, ἔγραψε βιβλίο μὲ τίτλο «**Πίσω μας στέκει ὁ Θεός**»· πίσω δηλαδὴ ἀπὸ τὶς κλινικὲς καὶ τὰ νοσοκομεῖα μας, πίσω ἀπὸ τὰ φάρμακα καὶ τὶς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις μας, στέκει ὁ Χριστός, ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας.

● Ὁ ἅγιος Παντελεήμων ὅμως εἶνε δάσκαλος ὄχι μόνον τῶν λογίων καὶ τῶν ἐπιστημόνων ἀλλὰ **ὅλων τῶν Χριστιανῶν**. Μᾶς διδάσκει ἕνα μάθημα ποὺ εἶνε συγχρόνως τὸ εὐκολώτερο μὰ καὶ τὸ δυσκολώτερο. Πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, κύλησαν ρεύματα πολλὰ κάτω ἀπ' τὶς γέφυρες τῶν ποταμῶν, ἐν τούτοις τὸ μάθημα αὐτὸ δὲν τὸ ἔμαθε ἡ ἀνθρωπότης. Τὸ μάθημα αὐτό, ποὺ εἶνε δύο λέξεις, μπορεῖ νὰ τὸ ψελλίσῃ καὶ ἕνας μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἀλλὰ στὰ νοήματά του μποροῦν νὰ κολυμπήσουν καὶ οἱ μεγαλύτεροι νόες· εἶνε τὰ λόγια τοῦ Ναζωραίου «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17). Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς ἀγάπης μᾶς διδάσκει σήμερα ὁ ἅγιος Παντελεήμων, ὁ ὁποῖος ὅ,τι εἶχε τὸ διέθεσε καὶ ἔγινε ὑπηρετὴς τοῦ λαοῦ, καὶ μᾶς λέει ὅτι ὀφείλουμε **νὰ εἴμαστε κ' ἐμεῖς φιλάνθρωποι, εὐεργετικοί, ἐλεήμονες**.

Σήμερα **ἡ ἀνθρωπότης** μοιάζει μὲ κατάξερη γῆ ποὺ **διψᾷ**. Διψᾷ ὄχι τόσο γιὰ ἐπιστήμη, πρόοδο καὶ φῶτα· διψᾷ προπαντὸς γιὰ **δροσιὰ καλωσύνης, ἀγάπης, ἀλτροῦσμοῦ**. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι σκληροὶ σὰν τὴν πέτρα, τόσο ἀνελεήμονες ποὺ δὲν δίνουν νερὸ οὔτε στὸν ἄγγελό τους, τόσο σαδισταὶ ποὺ ὄχι μόνον δὲν κάνουν τὸ καλὸ ἀλλὰ εὐχαριστοῦνται νὰ κάνουν τὸ κακό.

Σὲ τέτοια ἐποχὴ ὁ ἅγιος Παντελεήμων σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν τιμοῦν διδάσκει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐλεημοσύνη. **Δὲν ἐορτάζουμε** τὸν ἅγιο Παντελεήμονα **ἂν ἔχουμε καρδιὰ σκληρὴ, φθονερὴ, ἀντιχριστιανικὴ, καρδιὰ** στὴν ὁποία βασιλεύουν τὰ ἰοβόλα πάθη, οἱ ὀχιές τῆς κακίας, τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ φθόνου.

Μόνον μιὰ ζωὴ ἀξίζει, ἔχει γλυκύτητα καὶ θησαυρούς· ὄχι ἡ ζωὴ τῶν κυνηγῶν τῆς ἡδονῆς, τῶν ὑλιστῶν καὶ Ἐπικουρεῖων, ἀλλὰ ἡ ζωὴ **τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας**. Ἄνθρωπος ποὺ δὲν πονάει τὸ διπλανό του δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται Χριστιανός. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ κινηθοῦμε ὅλοι σὲ ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας.

Εἶθε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος νὰ σκεπάζῃ ὅλους, ἄρχοντες καὶ λαό, ὥστε ἡ χώρα μας **μὲ εἰρήνη καὶ ἀγάπη** νὰ λατρεύῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**